

EN DAG AM LIEWE VUN ENGEM 150-PROZENTEGEN ANTIRASSIST

De John huet der haut 64, war a jonke Joren e richtegen 68er, spéider am Beruff en engagéierte Schoulmeeschter an zënter der Pensioun mat Läif a Séil Stater Guide.

Dee Pensiounsjob mécht hie well e puer Méint a fénnt seng Freed drun, déi Friem, ob Japaner, Amerikaner, Fransousen oder Däitscher duerch d'Stad ze féieren, an hinne virum Palais, um Fëschmaart, op der Corniche, hannert der Cathedral, um Hellege Geesch oder bei der Gëlle Fra op Englesch, Franséisch oder Däitsch z'explizéieren, wat mir eigentlech fir eng sinn. Hie mécht dat mat Witz an Humouer a seet owes zu sengem Mannette, se wieren haut nees ganz mëtschgiweg beim Dréngeld gewiescht. Da laaacht seng Fra a weess, datt de John d'Dréngeld an eng grouss blechen Zigarekëscht bei dat anert leet, aus deem lues a awer sécher eng Zëmmeche fir bei déi nächst Mier- oder Flosscroisière gëtt, wann si da selwer Tourist spillen.

Net seelen, besonnesch bei däitschen Touristegruppen, kënn et och mol zu politesche Gespréicher, an de John wonnert sech méi wéi eng Kéier, wéi wéineg se déisäit vu Musel a Sauer iwwer dat wëssen, wat zu Lëtzebuerg am leschte Krich lass war.

Ausgerechent de Virowend vum Nationalfeierdag gouf an dësem éischte „Guidejoer“ dee schwaarzen Dag fir de John.

Hie stoung mat Däitschen, déi hirem Bus no ze uertelen, aus der Hannover Géigend koumen, bei der Gëlle Fra, huet hinne d'Geschicht vum Monument a vun senger Zerstéierung verzielt an drop higewiesen, wat an e puer Sproochen op deene gosseisenen Take stéing, déi an de Buedem agelooss sinn. Du sot dach ee vun deenen däitsche Maanshären: „Hier waren wir ni!“

Fir d'alleréisch huet de John gemengt, et kéint net sinn, mä an deem ganze Grupp huet keng Fra a kee Mann sech gemuckst, manifestéiert, opposéiert oder protestéiert. Se hunn hien ameséiert a gespaant ugekuckt, mä de John hat sech am Grëff.

„Sie bestimmt nicht!“, huet e geschmonzt, „und Ihr Vater vielleicht auch nicht.“

Hien hätt jo sougär nach aner Saache geäntwert, z.B. d'Welt wier eng Scheif an Auschwitz e Witz, oder och d'Brieder virum Kapp kéinten d'Welt bedeiten, mä hien huet sech am Zam gehalen. Seng Bemierkung war awer duergaangen, fir der Gesellschaft ze weisen, datt hien net op de Mond gefall an déi frech Behauptung vun deem Här en Tratt an de Maschtepull war.

Deeselwechten Owend – wéi gesot, de Virowend vum Nationalfeierdag – war de John op keng vun deene sëllege Receptiounen agelueden, déi et a Stad a Land gouf, an hie goung mat sengem Mannette anzwousch an der Alstad chinesesch iessen.

Säi schwaarzen Dag war nach net gelaf. Och net doduerch, datt en dem Mannette d'Geschicht vu mueres bei der Gëlle Fra verzielt huet.

„Weess de, wat mech am meeschte fochst? Dat ass dat „wir“. Hier waren wir nie!“ Déi Solidariséierung ma den Nazien, dat geet mer net an de Kapp an net aus dem Kapp.“

„Du reagéiers iwwerspëtz“, sot seng Fra, „dat war einfach en naïwen Ignorant.“

„A sou“, sot de John an een Abléck näischt méi. Mä et war jo nach net Feierowend.

Um Niewendesch souz eng eeler Koppel, deenen hir Sprooch nach véier Meter méi wäit verroden huet, datt se vun déi Säit der Musel wieren.

E gewësse Moment frot d'Mannette de John: „Schmaacht et der net méi?“

„Hues du net héieren, wat déi lo vun sech ginn huet?“, frot dee lues zréck. Hie wénkt diskret mam Kapp a Richtung däitsch Koppel. „D'Fra!, Sind das chinesische Möhren?“, frot déi de Garçon.

„Jo, an?“

„Deen huet mam Kapp Nee gewénkt, an du sot se: ‚Aha, deutsche Möhren!‘“

D'Mannette huet ee Moment gezéckt. „Du mengs, se hätt jo kënne soen, ‚aha, luxemburgische Möhren!‘“

„Bravo!“, huet de John, zréckgeruff, bal ze haart, „der Kandidat hat hundert Punkte!“

D'Mannette huet d'Hand um John säin Aarm geluecht. „Du bass jo awer deen éischten, dee weess, datt een ni-mools verallgemengere soll. Denk mol un dengem Papp seng Geschicht.“

„Du weess, datt ech net verallgemengeren a bestëmmt scho kee Rassist sinn“, sot de John lues, „mä heinsdo geet engem den Hutt héich.“

D'Geschicht vum John sengem zwangsrekrutéierte Papp stoung fir en Abléck am Raum. Dee louch viru kuerzem an der Zitaklinik an huet net verquësst, vun enger „preisescher“ Infirmière gepléischtert ze ginn. „Was machen Sie denn hier bei uns?“, huet en s'enges Daags ugebaupst. „Ach wissen Sie, Herr Pütz“, huet déi geäntwert, „ich bin schon zwölf Jahre in Luxemburg. Damals wurden in Deutschland die alten Nazis bettlägerig, und ich hatte keine Lust, denen den Arsch abzuwischen.“

Guy Hoffmann

Josy Braun